

01 **ΠΟΛΙΤΙΚΗ**

Η Αριστερά στο δρόμο του... μεταξιού

Μια «ανθρωπογεωγραφία της μετάλλαξης», με αφορμή την κυβερνητική αποστολή στην Κίνα

«Τα μεταξωτά βρακιά θέλουν και επιδέξιους κώλους...»

(ελληνική λαϊκιστική παροιμία)

Στο πρόσφατο κυβερνητικό ταξίδι στην Κίνα, στις διπλωματικές επαφές, την συνάντηση με τον Κινέζο πρόεδρο και το συνέδριο για τον «δρόμο του μεταξιού», συμμετείχαν ο πρωθυπουργός Αλ. Τσίπρας, ο υπουργός Εξωτερικών Ν. Κοτζιάς, ο υπουργός Ψηφιακής Πολιτικής Ν. Παππάς, ο υφυπουργός Ανάπτυξης Στ. Πιτσιόρλας και ο γενικός γραμματέας Διεθνών Οικονομικών Σχέσεων Γ. Τσίπρας.

Ένα «ταξίδι για δουλειές», απολύτως προσαρμοσμένο στις ανάγκες του χρεοκοπημένου νεοελληνικού μεταπρατισμού. Γιατί, αν παλιότερα διατηρούσε μια «λάμψη» το όραμα μιας Ελλάδας - διαμετακομιστικού κέντρου με αναβαθμισμένα λιμάνια, δρόμους, τουρισμό κάθε είδους και συμπληρωματικές υπηρεσίες, η «αριστερή» επανάληψή του σε μνημονιακό και μισοαποικιακό καθεστώς, μοιάζει σήμερα με «ξαναζεσταμένο φαγητό». Η δε επίκλησή του ως συνταγής εξόδου από την κρίση, καταντά απλώς ανέκδοτο και μας θυμίζει την ανωτέρω αναφερόμενη παροιμία...

Η σύνθεση της ομάδας που έφερε σε πέρας το ταξίδι στην Κίνα, μας κέντρισε όμως το ενδιαφέρον. Εκπαιδευμένοι στους μηχανισμούς της Αριστεράς, οι σημερινοί της «εκπρόσωποι» βάζουν τώρα τις «αποσκευές» τους στην υπηρεσία της παγκοσμιοποίησης και της μετανεωτερικής αποικίας. «Μάνατζερ» και αμοραλιστές, υπηρέτες του υπαρκτού συστήματος, μαθημένοι πλέον να «τα κάνουν όλα». Η ιδεολογική βάση που τους ενώνει είναι κυρίως ο άκρατος ωφελιμισμός, η εξουσιομανία, η μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους, ο κυνισμός. Η υπαρκτή Αριστερά δεν έκτισε μέτωπο απέναντί σε αυτά τα στοιχεία, σε πολλές περιπτώσεις τα καλλιέργησε και τα καλλιεργεί, έτσι που τώρα γίνονται συστατικά στοιχεία της.

Ας παρακολουθήσουμε, λοιπόν, αυτή την διαδρομή. Μια ιστορία όχι απλώς «προς αποφυγή», αλλά χρήσιμη για την εξαγωγή ουσιαστικών συμπερασμάτων, για ουσιαστικούς απολογισμούς και πραγματικά «καλά ξεμπερδέματα»...

Αλέξης Τσίπρας: Μέλος της ΚΝΕ αρχικά, αργότερα της νεολαίας ΣΥΝ και μετέπειτα γραμματέας της. Αναδείχθηκε αιφνιδιαστικά πρόεδρος του Συνασπισμού, παίρνοντας το «δαχτυλίδι» από τον Αλέκο Αλαβάνο, με τον οποίο ήρθε σε σφοδρή σύγκρουση στην συνέχεια, όταν αξίωσε να αναλάβει και την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Έδειξε κάποιες ικανότητες στην επαφή με ευρύτατα ακροατήρια. Την ελπίδα που γέννησε η διακήρυξη ότι θα υπάρξει μια κυβέρνηση που θα καταργήσει τα μνημόνια, την «αξιοποίησε» με τον χειρότερο τρόπο, επεν-

Εκπαιδευμένοι στους μηχανισμούς της Αριστεράς, οι σημερινοί της «εκπρόσωποι» βάζουν τώρα τις «αποσκευές» τους στην υπηρεσία της παγκοσμιοποίησης και της μετανεωτερικής αποικίας

δύοντας αποκλειστικά στον κυβερνητισμό και ποδηγετώντας κάθε ριζοσπαστισμό. Με την 100% μνημονιακή στροφή, το καλοκαίρι του 2015, καταγράφηκε ως ο μεγαλύτερος ψεύτης και δίγλωσσος πολιτικός. Προσηλωμένος σταθερά και αποκλειστικά στην διατήρηση της εξουσίας, επενδύει πλέον αποκλειστικά στη ρηχή, φτηνή μικροπολιτική αντιπαράθεση κυρίως με την Ν.Δ. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό πλέον του κόμματός του, η αντιστροφή της πραγματικότητας με κάθε μέσο. Σήμερα, προωθεί «κεντροαριστερά» σχήματα εξαπάτησης και αποπροσανατολισμού και μετατρέπεται σε απλό διαχειριστή μνημονίων μιας μετανεωτερικής αποικίας.

Νίκος Κοτζιάς: «Θεωρητικός» του ΚΚΕ της μεταπολίτευσης, υπηρέτησε πιστά τον «υπαρκτό σοσιαλισμό», τεκμηριώνοντας με περισσό ζήλο την υπεράσπιση των Μπρέζνιεφ, Γιαρουζέλσκι κ.λπ. από τη θέση του υπεύθυνου της Ιδεολογικής Επιτροπής του κόμματος. Μετά το 1989, διαφωνεί «από τα αριστερά» με τις επιλογές του ΚΚΕ (ενιαίος Συνασπισμός, κυβέρνηση Τζαννετάκη κ.λπ.) και αποχωρεί, αλλά τα πολιτικά του «ίχνη» χάνονται γρήγορα. Γίνεται εμπειρογνώμονας του Υπ.Εξ. και βρίσκεται τελικά σύμβουλος του ΓΑΠ που ανέλαβε το υπουργείο επί Σημίτη. Με τον ΓΑΠ πρωθυπουργό πλέον, το 2010, επιθυμεί διακαώς να αναλάβει εκείνος το υπουργείο, δεν τα καταφέρνει και έτσι αργότερα προσεγγίζει τον ΣΥΡΙΖΑ.

Εκπληρώνει τελικά την επιθυμία του και παραμένει υπουργός Εξωτερικών σε όλο το διάστημα της πρωθυπουργίας Τσίπρα. Αλαζονικός υπηρέτης μεγάλων αφεντάδων κάθε φορά, ξέχασε γρήγορα όλες τις αντιγερμανικές του κορώνες, ενώ υπηρετεί πιστά και με φανατισμό τον σημερινό φιλοαμερικάνικο και

ΝΑΤΟϊκό προσανατολισμό. Φυλάει τα νώτα του όσο μπορεί (πχ Κυπριακό), εμφανίζεται ως βαθύτατος γνώστης της ιστορίας της Κίνας, καταρτισμένος, με πολιτική σκέψη που όμως μάλλον απέχει από το να ξεπερνάει το Εγώ και τις φιλοδοξίες του.

Νίκος Παππάς: Ο άνθρωπος για όλες τις δουλειές... Ερευνώντας τις δραστηριότητες της κυβέρνησης, τον βρίσκει κανείς κάτω από κάθε πέτρα που θα σηκώσει. Έμπιστος του σημερινού πρωθυπουργού από τα φοιτητικά χρόνια και γιός του ανανεωτικού άκρατου ευρωπαϊστή Στέλιου Παππά, στελέχους του ΣΥΝ και παλιότερα του ΚΚΕ (εσ.). Όταν ο Τσίπρας ανέλαβε πρόεδρος του Συνασπισμού, ο Ν. Παππάς εγκατέλειψε την καριέρα του στη Σκωτία και ήρθε να γίνει το δεξί του χέρι, αναλαμβάνοντας το πολιτικό του γραφείο. Ανέλαβε από την αρχή όλες τις επαφές με διάφορα κέντρα του πολιτικού και επιχειρηματικού κόσμου και με τα κυκλώματα των ΜΜΕ, ενώ συχνά είναι και τα ταξίδια του για διάφορες «δουλειές» στις ΗΠΑ και αλλού. Με την ανάληψη της διακυβέρνησης, το 2015 έγινε υπουργός Επικρατείας, ενώ θα μπορούσε να θεωρηθεί ο «αρχιτέκτονας» της προσπάθειας του ΣΥΡΙΖΑ να στήσει το δικό του καθεστώς διαπλοκής. Η ιστορία με τα κανάλια κατέληξε σε φιάσκο μεγατόνων που σε κανονικές συνθήκες θα στοίχιζε την απομάκρυνσή του από την κυβέρνηση, ο Ν. Παππάς όμως συνεχίζει από τη θέση του υπουργού Ψηφιακής Πολιτικής, ενώ διατηρεί τον ειδικό του ρόλο στο Μαξίμου.

Στέργιος Πιτσιόρλας: Παιδί του ΚΚΕ εσωτερικού, στέλεχος του στα μεταπολιτευτικά χρόνια και μετέπειτα του διάδοchu σχήματος (ΕΑΡ) που δημιουργήθηκε στο πλαίσιο του

κλίματος «αποκομμουνιστικοποίησης» από τον Λεωνίδα Κύρκο. Αργότερα, στον ενιαίο ΣΥΝ, αποτέλεσε το «δεξί χέρι» του προέδρου Νίκου Κωνσταντόπουλου. Έγινε γνωστός για τα «παζάρια» και τις μηχανορραφίες στις οποίες πρωταγωνίστησε κατά την ίδρυση του ΣΥΡΙΖΑ και στα πρώτα χρόνια του εγχειρήματος, εκφράζοντας τον ηγεμονισμό του Συνασπισμού απέναντι στις τότε «συνιστώσες». Μετά την παραίτηση Κωνσταντόπουλου από την ηγεσία, αποσύρθηκε κι εκείνος από το πολιτικό προσκήνιο και παρασκήνιο. Δραστηριοποιήθηκε επιχειρηματικά σε διάφορες εταιρίες και επενδυτικά σχήματα, στους κλάδους της ενέργειας, του τουρισμού και των κατασκευών. Η διπλή αυτή προύπηρεσία (στην Αριστερά και στις μπίζνες) που συνδύαζε το... ανανεωτικό πνεύμα με αυτό του επιτυχημένου μάνατζερ, αποδείχτηκε πολύτιμη όταν μια «αριστερή κυβέρνηση» ετοιμαζόταν πλέον να διαχειριστεί τα μνημόνια και την εκποίηση της δημόσιας περιουσίας. Ανέλαβε έτσι πρόεδρος του ΤΑΙΠΕΔ, εκτελώντας με ζήλο και χωρίς «ιδεοληψίες» τα καθήκοντά του, για να ανελιχθεί αργότερα στην θέση του υφυπουργού Ανάπτυξης μετά τον ανασηματισμό της δεύτερης κυβέρνησης Τσίπρα.

Γιώργος Τσίπρας: Ο «μαοϊκός» εξάδελφος του πρωθυπουργού, δίνει ένα εξωκοινοβουλευτικό άρωμα στην αριστερή παρέα που περιγράφουμε. Είχε διαφορετική πολιτική πορεία από τον Αλ. Τσίπρα, δεν μπόρεσε όμως τελικά να καταικήσει τον πειρασμό και προσχώρησε στην ομάδα επιρροής του «αυριανού πρωθυπουργού». Αποχώρησε το 2014 από την ΚΟΕ, διαφωνώντας που η οργάνωση ασκούσε κριτική στην πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και δεν υποστήριζε σθεναρά το «πλαίσιο Τσίπρα», το οποίο θα καταργούσε τα μνημόνια και θα αποτελούσε το πρώτο στάδιο της «δημοκρατικής επανάστασης» στην Ελλάδα, αλλά και γιατί έβλεπε πως η οργάνωση εγκαταλείπει τον κομμουνιστικό προσανατολισμό της...

Αναρριχήθηκε γρήγορα και κάπως άτσαλα και «αγχωτικά» σε διάφορα πόστα, για να κερδίσει τελικά μια θέση γενικού γραμματέα στο υπουργείο Εξωτερικών. Δεν προήχθη από την προσχώρηση στο μνημονιακό στρατόπεδο και υποστηρίζει φανατικά τα πάντα, κατακεραυνώνοντας μάλιστα κάθε «σκεπτικισμό» στις τάξεις του ΣΥΡΙΖΑ. Θεωρείται ο άνθρωπος του Αλ. Τσίπρα στο υπουργείο, και φυσικά η ιδιότητα του «εξάδελφου» αξιολογείται από όλους τους ενδιαφερόμενους με την πρέπουσα σημασία. Στην Ελλάδα της κρίσης, οι οικογενειακοί δεσμοί ερμηνεύουν σε μεγάλο βαθμό την επιβίωση της κοινωνίας, στην περίπτωση όμως της πρωθυπουργικής οικογένειας, ισχύουν μόνο αυστηρά αξιοκρατικά κριτήρια...

Η ιδεολογική βάση που τους ενώνει είναι κυρίως ο άκρατος ωφελιμισμός, η εξουσιομανία, η μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους, ο κυνισμός